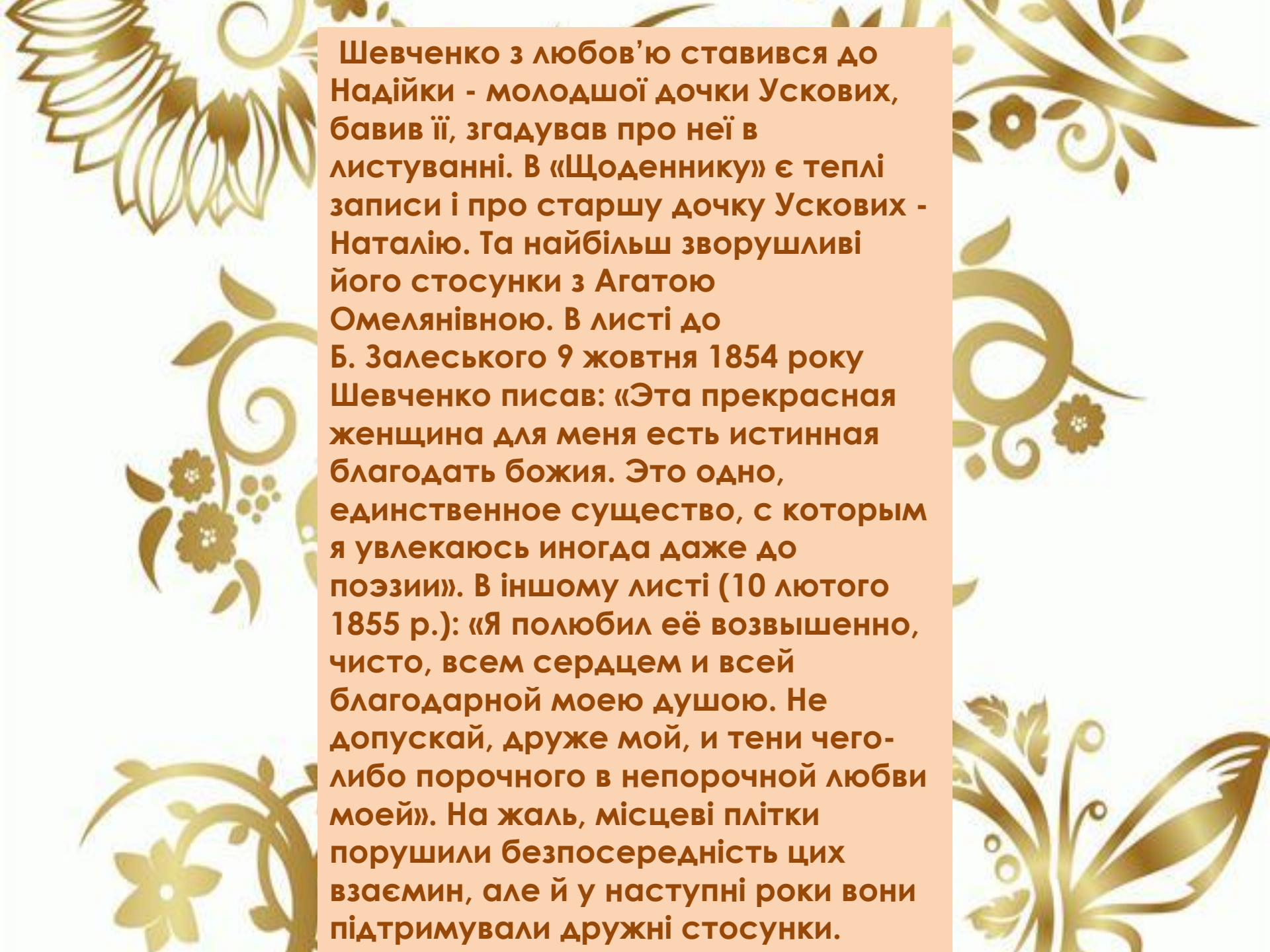

Агата Ускова
«Безтямне кохання великого
поета

Виконали роботу:
Стоянова Олена,
Ячменська Мар'яна,
Недялков Владислав

Тарас Григорович у засланні...

Зрозуміти і всім серцем підтримати Тараса Григоровича у далекому засланні змогла дружина коменданта Новопетровського укріплення Іраклія Олександровича Ускова - Агата (Агафія) Омелянівна. Родина ця відіграла благодію роль у житті Кобзаря: всупереч царській забороні Усков надав змогу Шевченкові писати й малювати, прагнув полегшити тягар муштри, неофіційно дозволив листуватися - кореспонденції надходили на адресу Ускова, а після звільнення із заслання завдяки Ускову поет міг прямувати одразу до Петербурга.

Шевченко з любов'ю ставився до Надійки - молодшої дочки Ускових, бавив її, згадував про неї в листуванні. В «Щоденнику» є теплі записи і про старшу дочку Ускових - Наталію. Та найбільш зворушливі його стосунки з Агатою Омелянівною. В листі до Б. Залеського 9 жовтня 1854 року Шевченко писав: «Эта прекрасная женщина для меня есть истинная благодать божия. Это одно, единственное существо, с которым я увлекаюсь иногда даже до поэзии». В іншому листі (10 лютого 1855 р.): «Я полюбил её возвышенно, чисто, всем сердцем и всей благодарной моею душою. Не допускай, друже мой, и тени чего-либо порочного в непорочной любви моей». На жаль, місцеві плітки порушили безпосередність цих взаємин, але й у наступні роки вони підтримували дружні стосунки.

Портрет Агати Ускової

35. ПОРТРЕТ А. О. УСКОВОЇ.
Сепія. [Листо 1853—1854].

Перше враження Ускової

«Першого враження не пам'ятаю: Шевченко не був світською людиною — він не міг одразу привернути вашу увагу. На зріст був середній, кремезний, трохи вайлуватий, навіть незграбний. Обличчя відкрите, добродушне, високе чоло з великою лисиною, що надавало йому солідного вигляду; рухи неквапливі, голос приємний, говорив чудово, плавно, особливо добре читав уголос. Бувало, довгими зимовими вечорами він принесе журнал і вибере, що йому до смаку, й починає читати; якщо ж твір йому особливо подобається, то він одкладе книжку, підведеться, ходить, розмірковує, потім знову візьметься за неї; а вірші, які йому дуже подобались, він завчав напам'ять і днів по три декламував.»